

SpankBoy: JAK JSEM SI STĚŽOVAL NA SVÉHO PANA VYCHOVATELE

Věnováno Troyatovi

Psal jsem zrovna esej. Na poslední chvíli, zítra je termín odevzdání, jak jinak, u mě nic nového, když tu najednou někdo zvoní. Nikoho nečekám. Kdo je? V první chvíli nevím, aha Zbyněk. Toho už jsem hezky dlouho neviděl. Kdysi jsem od něj dostával. A že jde na kus řeči, nakonec proč ne a lhal bych, kdybych zapíral své náhlé těsno v kalhotách – a to ještě ani nedošel nahoru!

„Jak se vede, studente?“ ptal se sotva si sundal kabát.

„Ale jde to, zrovna píšu seminárku.“

„To ti chválím, že jsi pilný“, mrkl spiklenecky.

Pohostil jsem ho čajem. Nevím, kdo koho víc zpovídal, ani proč přišel zrovna dnes, obvykle dal vědět předem. Pamatuju si na naše první setkání – tehdy jsme si domluvili výchovnou lekci, po několika mailech i její průběh. Tehdy mi slíbil 25 ran rákoskou přes kraťasy, 25 přes trenky a 25 na holou. Jenomže nakonec bylo všechno jinak: řekl mi, aby si stáhl kraťasy i trenky a ohnul se přes křeslo. A vysázel mi jich pěkných 100, možná i něco přidal, rovnou na holou! Nebylo to tak domluvené, ale mně to nevadilo, možná překvapilo, ale rozhodně jsem to nebral jako nějaký podraz, naopak jsem pocítil uznání a respekt z jeho přísnosti. Pak mě ještě nějakou dobu vyplácel, svého času i docela pravidelně. Jenže pak nějakou dobu nebyl čas, a já si našel jiného vychovatele. Tedy ne že by si prdelka nějak odpočinula, pro ni to bylo z deště pod okap...

A najednou tu seděl a vyptával se, nebo mě spíš zpovídal, a to docela kriticky, jak se na přirozeně přísného pána patří, a mě to trochu znervózňovalo, ale také vzrušovalo zároveň.

„Takže už jsi ve druháku?“ zajímal se.

„Ne, ještě v prváku“, přiznal jsem.

„Jak to? Měls být přece už ve druhém ročníku, jestli si dobře pamatuju?“

„Ano, ale nakonec jsem si vybral jiný obor, a šel znovu do prváku.“

„Proč? Nebavilo tě to?“

„To taky, ale hlavně to bylo hodně těžký, nad moje síly.“

„Aha. Takže jsi asi neměl moc dobré výsledky...?“

„To ne.“

„A není to spíš tím, že ses neučil, Tomáši? Víš, že tě už nějakou dobu znám...“

Mým tělem proběhla vlna strachu a vzrušení zároveň.

„No...“, nechtělo se mi přiznat, ale přiznal jsem: „v tom to možná bylo taky.“

„Já bych řekl, že asi spíš hlavně v tom, ne?“ odhalil Zbyněk.

Musel jsem mu dát za pravdu. Opravdu jsem se tomu studiu moc nevěnoval a všechno honil na poslední chvíli. Proč to zapírat.

„A co na to ten tvůj pan vychovatel? Asi jsi dostal pořádněj nářez, co? A vůbec, proč to nechal dojít až tak daleko? Copak on tě nekontroluje?“

„No...“ musel jsem opět kousnout do kyselého... „my už jsme se delší dobu neviděli.“

„A to se dovídám pěkné věci!“ podíval se Zbyněk přísně. „Jakpak to? Nemá na tebe čas? Asi bychom se ti měli podívat po někom jiném, po někom, kdo tě vezme pěkně zkrátka! Nebo se tě ujmu rovnou já, i když mám teď času málo. Ale lepší občasná výchova než žádná.“

„On čas má“, přiznal jsem.

„Tak v čem je problém?“

„Je hodně přísněj“, nevěděl jsem, jak začít.

„To je skvělé! Přísnost musí být! Důslednost a disciplína. Bez ní žádná výchova nemá smysl.“

„No to jo, ale...“

„Ale co?“ zbystřil pozornost Zbyněk.

„Když on je hroznej saďour,“ stěžoval jsem si.

„Nepovídej!“, povytáhl Zbyněk obočí. „A čím se to projevuje?“

„Strašně mě řezal. Tejden jsem si nemohl pořádně sednout. A celý měsíc trvalo, než se zadek zahojil úplně.“

„Tak sis to asi zasloužil, nebo ne?“

„To asi jo, ale...“

„A čímpak tě řezal?“

„Rákoskou. Máčenou ve vodě. Nic jiného nepoužívá.“

„No jo, už nejsi malý děcko, přece nemůžeš čekat, že tě bude plácát po prdýlce“, zavtipkoval Zbyněk.

„To ne, ale fakt sadour. Nahýho mě uvázal k lavici, tak, abych měl vyšpulenej zadek, a pak mě seřezal. Mohl jsem řvát a bulet, jak jsem chtěl, ale jemu to bylo jedno. Řekl bych, že ho to naopak pořádně vzrušovalo. A před výpraskem jsem se musel před ním vyhonit, aby mě to bolelo ještě víc. Že prej výprask je za trest, ne proto, abych si ho užíval. Výprasků jsem dostal vždycky několik. A mezi nimi jsem musel třeba cvičit až do vyčerpání, nebo klečct. Když jsem odjížděl, měl jsem půlky seřezaný do krvava“, vznesl jsem všechna obvinění svého někdejšího pana vychovatele. Tedy – opravdu všechna?

„To jsi měl tedy přísnou výchovu. Ale ty to potřebuješ, Tomáši. Víš to ty i já. Jsem moc rád, že jsi někoho takového našel. Jen pořád nechápu, proč už k němu nejezdíš?“

„Právě proto“, špitl jsem.

„Neříkej mi, že se bojíš!“ zatvářil se Zbyněk přísně.

„To taky, ale...“

„To jsi mě ale hodně zklamal, Tomáši! Vyhýbáš se výchově, protože se bojíš výprasku? To jsi takovej srab? Nedokážeš přijmout trest za svoje prohřešky? Místo abys byl rád, že se někdo stará o tvou dobrou výchovu, tak se jí vyhýbáš a lajdačíš? Jak dlouho jsi nebyl bit?“

„No – naposled jsem tam byl asi před rokem“, přiznal jsem.

„To je tedy pěkné! To se dovídám pěkné věci!“

„A od té doby mám na zadku pořád stopy. Už asi nikdy nezmizí“, dokončil jsem svou obžalobu. Zatvářil se překvapeně, bylo vidět, že se setkal s něčím novým.

„Ty kecáš, Tomáši. Normálně mi lžeš!“

„Nelžu, fakt je tam mám. Jizvy, co nikdy nezmizí. Nechci mít další. Proto tam nejezdím.“

„No to bych je tedy moc rád viděl“, poznamenal Zbyněk. „Víš co? Já si teď odskočím a ty se zatím svlíkni a podíváme se na to.“

Odešel na záchod. Byl jsem vzrušen a zahanben zároveň, ale udělal jsem, co mi přikázal. Svlékl jsem se donaha a čekal, až se vrátí.

„Tak ukaž, podíváme se na to.“

Přejížděl prsty po mých půlkách. Na levé hýždi byly dva šlice, výrazné, pouhým okem viditelné, na omak rozeznatelné.

„No, pěknou památku máš“, uznal Zbyněk. „Pojď víc na světlo a ohni se přes stůl, ať se napne kůže a pořádně na to vidím.“

Udělal jsem, co chtěl. Tak co bude teď, pomyslel jsem si, vytáhne z dřezu vařečku? Nebo odepne řemen? Ale nic z toho se nestalo. Dál se kochal ozdobou na mém zadku.

„Moc pěkné!“ pochválil.

„Ale mně to vadí“, protestoval jsem.

„Proč? Vždyť je to rajcovní!“ hladil mi dál stopy a zajel i mezi půlky.

Aha, tak šukat chce. Že mě to nenapadlo. Ale ani tady jsem se netrefil.

„Tos musel asi pěkně řvát, co, Tomáši?“

„Jo, řval jsem“, nebylo co zapírat.

„Oba víme, že to umíš. Ale to k výprasku patří“, pleskl mě přes zadek. „Musel jsi asi hodně zlobit, když tě tak zřezal, co?“

„To jo. Neříkám, že jsem si to nezasloužil“, přiznal jsem.

„Tak mi pověz, za co jsi dostal“, vybídl mě.

„Když já už nevím. Bylo toho víc.“

„Tak aspoň na něco si vzpomeneš, ne? A nedělej, že nevíš, když určitě víš“, odhalil mě.

„Mám to v sešitě“, poznamenal jsem.

„V sešitě?“

„Ano, musel jsem si vést sešit a zapisovat do něj svoje prohřešky.“

„Tak ho dones, honem, hořím zvědavostí!“

Donesl jsem sešit. Listoval v něm dychtivě a zprvu nechápal: „Lekce on-line? Lekce real? Co to má být? Holení? Honění? Cvičební úbor?“

„Dával mi lekce po Skypu. Musel jsem cvičit před webkou. Kliky, dřepy, sklapovačky, až do vyčerpání. Dostával jsem pěkněj záhul. Vždycky jsem si totálně propotil tílko i trenky“, vysvětlil jsem.

„Aha. A real lekce bude asi to samé, jen ne po Skypu, ale u pana vychovatele, že?“

„Ano.“

„A samozřejmě už s výpraskem, že?“ uhádl správně Zbyněk.

„Ano.“

„Tak proto ten cvičební úbor, tílko a trenky?“ zajímal se.

„Ještě podkolenky, vlněný, pak abych se nepotil...“, upřesnil jsem.

„Pěkné. A co je tady to klečení 20 minut? To zase není tak hrozné ve srovnání s tím vším ostatním?“

„Klečení na takové podložce se šrouby, s nataženýma rukama před sebe a držet činky jednoručky. Nebyla to až taková sranda, zvlášť, když už jsem měl za sebou nějaké cvičení.“

„Tomu rozumím. A co tady ty stránky popsané dokola jednou a tou samou větou? Stokrát to tady je. Chovanec má být na lekci vždy připravený a vyholený...?“ nechápal Zbyněk.

„Dostával jsem i tresty psaním. Musel jsem si dát bolavé skřípce na pytlík a na bradavky, sedět nahej u stolu a psát trest. Kontroloval mě přes webku, jestli nepodvádím. A nesměl jsem vstát, dokud jsem celej trest nenapsal. Pěkně mě pak bolela ruka.“

„To věřím. A vyholený?“

„Musel jsem se holit, podpaží, prsa, ale hlavně mezi nohama. Kontroloval to vždycky před cvičením. Ale někdy, když delší dobu cvičení nebylo, mě vyzval, nejčastěji večer před spaním, a já se musel okamžitě svléct a ukázat mu, že jsem vyholenej“, vysvětlil jsem.

„Koukám, že teď bys to asi pořádně schytl, pěkně zarůstáš“, přistihl mě Zbyněk.

„Nejsme teď v kontaktu, tak nemusím.“ Trapná výmluva.

„Jenže to je právě ta chyba, Tomáši! A co je to tady? Necvičil? Kolikrát to tady je za sebou?“ zhrzil se Zbyněk.

Mlčel jsem.

„Vysvětlíš mi to nějak?“

Nechtělo se mi: „no – dost jsem to flákal, no.“

„A to říkáš jen tak? Podívej, kolikrát to tady je!“

„Právě. A za to jsem dostal ten krutej vejřez“, vysvětlil jsem.

„Jenom za to? Povídej, co jsi ještě provedl! Co je to tady? Pozdní příjezd, 100 ran?“

„Přijel jsem pozdě na lekci“, přiznal jsem.

„5 h je co? Pět hodin??? Ty se mi snad zdáš!“

„Ano, přijel jsem o pět hodin pozdě na real lekci. Hodně jsem ho naštvál. Čekal na mě půl dne. Tu stovku jsem schytl hned po příjezdu. Žádná vstupní prohlídka ani kontrola sešitu, hned svlíknout a na lavici. Nandal mi celou stovku naráz, až jsem bulel jak malej kluk. Teprve pak bylo cvičení, kontrola a tresty, samozřejmě včetně dalších výprasků. A tohle je výsledek“, odkázal jsem na své nesmazatelné stopy.

„A ty se divíš? Snad jsem tě chtěl v jednu chvíli i litovat, ale teď se mi spíš zdá, že jsi dostal málo! Moc hezké! Takže pán je lajdák a flink, a ještě má tu drzost si stěžovat, že dostal nařezáno!“

Koukal jsem do země a mlčel jsem. Nebylo mi to příjemné, ale věděl jsem, že má pravdu.

„Co s tímhle uděláme, Tomáši?“

A je to tady! Tak čím? A kde? Tak dělej, ať to máme oba za sebou. Jenže i potřetí jsem se spletl. Měl se mnou docela jiné plány.

„Kontakt na pana vychovatele, předpokládám, máš“, začal Zbyněk.

„Ano, to mám“, přiznal jsem.

„Výborně! Takže teď si pěkně sedneš a napíšeš mu, jasný?“

Nechtělo se mi. Co se mnou udělá, až se u něj objevím po takové době? Ale otevřel jsem e-mail a vyhledal jeho adresu.

„Co mu mám napsat?“ Byl jsem bezradný. Opravdu jsem nevěděl co.

„Co kdybychom začali oslovením“, poradil Zbyněk. „Vážený pane vychovateli, no piš! Dělej!“

Zbyněk diktoval, a já psal a psal. Omluvu, že jsem se tak dlouho neozval, omluvu, že jsem mu lhal, protože jsem mu před rokem tvrdil, že chodím na převýchovu k někomu jinému, o mých školních (ne)úspěších, o tom, že jsem se schválně neozýval, protože jsem se bál výprasku. A další věci, jako je lajdáctví, necvičení, neholení, a vůbec.

„Tak“, rozhodl Zbyněk, „a teď mu ještě napiš, jak sis na něho stěžoval, ať vidí, co jsi zač. Všechno, co jsi o něm říkal, mu popiš. Napíšu mu také, za sebe, aby věděl, jaké má nevděčné chovance, kteří místo toho, aby byli rádi, že někdo dbá o jejich nápravu, se naopak schovávají, a ještě mají tu drzost si stěžovat, že dostali nařezáno!“

„Ten mě zabije“, zaúpěl jsem. Už takhle je přísný, co až uvidí tohle?

„Nezabije, neboj. Ale bolet to bude, to určitě, a ne jednou, to jsem si jistý. Ale ty to potřebuješ, Tomáši, vidíš sám, jak se chováš, když tě nikdo nehlídá. Hlavně o tom moc

nepřemýšlej – co udělá, co bude nebo nebude. Vůbec si s tím nedělej starosti. Tobě stačí jen dojet a svlíknout se donaha. On už ví, co dělat a jak má s tebou zacházet. A to ti povídám, ne abys s ním smlouval! On ví nejlíp, jaký trest si zasloužíš, ty mu do toho nemluv, jasný?“

„Nebudu“, slíbil jsem.

„Tak odesíláme!“ rozhodl Zbyněk.

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat:

Chovanče!

Měl jsem za to, že je o tvou výchovu dobře postaráno, a zatím je všechno jinak! Dopustil ses hned několika závažných prohřešků:

- *Lhaní – tvrdil jsi mi, že jsi vychováván někým jiným, zatím ses ale schovával a lajdačil!*
- *Lenost – vyhýbal ses cvičení a výchovným lekcím!*
- *Neposlušnost – zanedbával jsi úkoly, které jsem ti dal a neposlouchal mé příkazy!*
- *Lajdáctví – zanedbával jsi studium a propadl jsi!*
- *Drzost – místo toho, aby ses kál ze svých hříchů, si ještě stěžuješ, že jsi byl právem potrestán!*

Od dnešního dne tě čeká přísný režim, jehož náplní je:

- *Permanentní kontrola – doma budeš chodit jenom v trenkách, budeš mít zapnutý Skype a budeš kdykoliv připravený plnit úkoly, nebo se podrobit kontrole (úklid, holení, váha)!*
- *Cvičení – minimálně dvakrát v týdnu absolvuješ online lekci přísného tělocviku a minimálně jednou za měsíc lekci reálnou!*
- *Tresty – za neposlušnost budeš trestán jak doma (kolíčky, vosk, klečení, psaní), tak i zde v polepšovně, kam si tě budu často zvat a kde tě budu (kromě již zmíněného a dalších trestů dle mého uvážení) hlavně řezat na holou!*

Než k tomuto přistoupíme, dostavíš se do polepšovny k přísnému pokárání – jak slovnímu, tak i tělesnému: za to, co jsi provedl ti zlískám prdel, až budeš křičet a brečet bolestí!

Ted' si pusť Skype, svlíkni se, a čekej, až ti zavolám! Neprodleně domluvíme termín tvou první návštěvy!

Tvůj vychovatel.

„Vidím, že tvůj pan vychovatel nic neodkládá“, pochvaloval si Zbyněk, „svlíkat se nemusíš, protože už jsi, tak jenom pustit Skype. A já tě nebudu rušit, půjdu. Ale během týdne si přijdu zkontrolovat tvůj zadek. A běda ti, jak nebude seřezanej! Jasný?“

„Jasný“, rezignoval jsem.

Byl jsem ještě vzrušený tím e-mailem od pana vychovatele, ale zároveň mi bylo jasné, že mě asi čeká krutopřísná výchova a zaplavily mě obavy, zda a jak to všechno zvládnou. Zvuk vyzvánění Skypu mě ale vytrhl z přemýšlení. Pan vychovatel! Byl jsem rozechvělý vzrušením a strachem, ale překonal jsem to – klikl jsem a přijal hovor.

www.spankboy.cz